

Arrest

**nr. 159 251 van 23 december 2015
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 27 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden op 15 oktober 2012 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 oktober 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. LAUWERS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 22 augustus 2011 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als ascendent ten laste.

Op 6 januari 2012 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), dat bij arrest nr. 136 736 van 21 januari 2015 werd verworpen.

Op 23 januari 2012 diende verzoeker inmiddels een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 13 juni 2012 nam de gemachtigde de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk werd verklaard. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een Attest van Immatriculatie.

Op 10 september 2012 bracht de arts-adviseur een medisch advies uit.

Op 27 september 2012 nam de gemachtigde de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard.

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 23.01.2012 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

Q., M.O. (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 13.06.2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

De arts-adviseur stelt in zijn verslag dd. 10.09.2012 vast dat het voorliggende medische dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens. Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven van betrokkene. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte. Het gaat in casu niet om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd artikel (zie gesloten omslag in bijlage).

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Dat in het verzoekschrift ook argumenten worden aangevoerd (m.n.: het feit dat de zoon van betrokkene over Belgische nationaliteit bezit) welke geen betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene. Dat met de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid werd aangebracht in twee verschillende procedures, m.n. ten eerste het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening, ten tweede het artikel 9bis voor in België verblijvende personen, die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden, en die om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging wensen te verkrijgen.

Dat de hier ingeroepen niet-medische elementen buiten de medische context van artikel 9ter vallen en dat derhalve in dit verzoek aan deze niet-medische argumenten geen verder gevolg kan worden gegeven.”

Op 27 september 2012 nam de gemachtigde tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, dat op 15 oktober 2012 aan verzoeker werd ter kennis gebracht.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van Vranken Maaike, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

Q., M.O. (...)

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: niet in bezit van een geldig visum."

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder stelt in de nota met opmerkingen dat de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, op 18 oktober 2012 werd ingetrokken, zodat het beroep gericht tegen dit bevel zonder voorwerp is geworden.

Uit het administratief dossier blijkt inderdaad dat de gemachtigde op 18 oktober 2012 volgend schrijven heeft gericht aan de burgemeester van de Stad Hasselt:

"Hierbij verzoek ik u de instructies, door onze diensten verzonden op 27.09.2012, tot het afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten (Bijlage XXX), in te trekken.

Onze excuses voor de hierdoor veroorzaakte overlast.

(...)"

Ter terechtzitting van 5 november 2015 stelt de raadsman van verzoeker zich op dit punt naar de wijsheid te gedragen.

De Raad wijst erop dat de intrekking van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten tot gevolg heeft dat deze beslissing met retroactieve kracht uit het rechtsverkeer verdwijnt en dus wordt geacht nooit te hebben bestaan. De intrekking van de bestreden beslissing ontnemt per definitie het voorwerp aan het annulatieberoep voor zover gericht tegen deze beslissing.

Het beroep tot nietigverklaring is bijgevolg zonder voorwerp en dient te worden verworpen voor zover het is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 270).

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van "het principe van een behoorlijke administratie". Tevens voert verzoeker een overschrijding van bevoegdheid aan.

Hij licht dit middel toe als volgt:

"Verzoeker diende op datum van 23.01.2012 een aanvraag tot regularisatie in op basis van artikel 9ter.

Op datum van 27.09.2012 wordt de aanvraag ongegrond verklaard.

Het medisch verslag dd. 10.08.2012 stelt dat :

"het voorliggende dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een actuele graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM. Hij komt dan ook tot de conclusie dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven van betrokkene. Er is geen sprake van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderd stadium van de ziekte".

Vervolgens stelt de arts van DVZ dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de Wet van 15 december 1980. Het is derhalve niet nodig om na te gaan of er een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst.

Desalniettemin stelt artikel 9ter, §1 van de wet van 15.12.1980 het volgende :

"... en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst.

Het is meteen duidelijk dat de voorwaarden voorzien in artikel 9ter §1 niet zo strikt zijn als de voorwaarden voorzien in art 3 EVRM zoals geïnterpreteerd door het EHRM.

Het EHRM spreekt immers over een kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte alsof het een vaststaand feit is, terwijl artikel 9ter het heeft over een 'risico' wat altijd een mate van onzekerheid met zich meedraagt. Bovendien betreft het een risico voor zijn leven OF fysieke integriteit. Een zodanige vergevorderde kritieke gezondheidstoestand of ziekte is m.a.w. niet vereist volgens artikel 9ter.

Daarenboven, moet men niet vergeten dat artikel 9ter §1 ook een tweede luik bevat, zijnde een risico op een vernederende of onmenselijke behandeling wanneer er geen adequate behandeling is voorzien in het land van herkomst. Het medisch verslag rept er met geen woord over omdat de rechtspraak van het EHRM, waarnaar verwezen, er evenmin iets over rept.

Dit gaat te ver: DVZ past duidelijk de inhoud van artikel 9ter aan naar goeddunken, weliswaar gesteund door rechtspraak van het EHRM. [...]

Bovendien, als de inhoud van artikel 9ter dan al dient aangepast te worden overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM, dan is dit zeker en vast niet aan DVZ om dit te doen, maar aan de wetgever. De interpretatie en toepassing van artikel 9ter, zoals in casu gebeurt door DVZ, gaat voorbij aan de inhoud van artikel 9ter en gaat voorbij aan het doel van de wet. Het is duidelijk dat er iets schort aan de motivatie van de beslissing waar geen juridische basis voor is."

Verzoeker onderstreept dat de arts-adviseur zijn beoordeling heeft gesteund op het feit dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte. Hij vervolgt dat de voorwaarden van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet niet zo strikt zijn als de voorwaarden voorzien in artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM). Verzoeker benadrukt dat men niet moet vergeten dat artikel 9ter §1 ook een tweede luik bevat, zijnde een risico op een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is voorzien in het herkomstland. Verzoeker meent dat het medisch verslag niet op dit tweede luik ingaat. Hij meent dat indien artikel 9ter dan al zou moeten aangepast worden conform de rechtspraak van het EHRM, dit aan de wetgever toekomt en dat de interpretatie en toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorbij gaat aan de inhoud van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker onder meer geschonden acht.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *"(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft"*.

De Raad bevestigt het standpunt van verzoeker dat deze bepaling duidelijk verschillende mogelijkheden inhoudt die onafhankelijk van elkaar moeten worden getoetst. De duidelijke bewoordingen van artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin de verschillende mogelijkheden naast elkaar zijn geplaatst, vergen geen nadere interpretatie en laten geenszins toe te besluiten dat indien er geen reëel risico is voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene, er dan ook geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961, RvS 28 november 2013, nrs. 225 632, 225 633 en RvS 16 oktober 2014, nr. 228.778). Het gaat om verschillende hypothesen waarvan de laatste losstaat van en verder gaat dan de voorziene hypothesen inzake een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit die de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (cfr. RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633 en RvS, nr. 226 651 van 29 januari 2014) omvatten en de zogenaamde hoge drempel bepaald door de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna verkort het EHRM), die zich *in se* beperkt tot de gevallen waarin de aandoening een risico inhoudt voor het leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

Concreet houdt artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in dat er enerzijds gevallen zijn van een vreemdeling die actueel lijdt aan een levensbedreigende ziekte of aandoening die actueel een gevaar oplevert voor zijn fysieke integriteit. Anderzijds is er het geval van de vreemdeling waarbij er actueel geen reëel risico is voor diens leven of fysieke integriteit indien er geen adequate behandeling voorhanden is voor zijn ziekte of aandoening in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, het risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Ook al betreft het in dit laatste geval geen acute levensbedreigende ziekte, er is wel een zekere vorm van ernst vereist voor wat betreft de ingeroepen ziekte of aandoening (cfr. RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

De vermelding in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006, dat artikel 9ter in de Vreemdelingenwet invoegt, dat het onderzoek van de vraag of er een gepaste en voldoende behandeling is in het land van oorsprong of verblijf, geval per geval gebeurt, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en geëvalueerd wordt binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM (Parl. St. Kamer, DOC 51, 2478/001, 34), doet geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf, die - althans voor wat betreft de hypothese van een vreemdeling die lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft - een autonome, nationale bepaling is (cfr. RvS 16 oktober 2014, nr 228.778 en RvS, nrs.229.072 en 229.073 van 5 november 2014).

De omstandigheid dat artikel 3 van het EVRM als hogere norm ten aanzien van de Vreemdelingenwet geldt en mogelijkerwijze een lagere vorm van bescherming voorziet, vormt geen beletsel voor de toepassing van artikel 9ter, § 1, eerste lid, van die wet zoals hierboven beschreven. Het EVRM bevat immers minimumnormen en belet geenszins een ruimere bescherming in de interne wetgeving van de verdragspartijen (cfr. RvS 19 juni 2013, nr. 223 961 en RvS 28 november 2013, nrs. 225 632 en 225 633). Artikel 53 van het EVRM laat immers aan de lidstaten de mogelijkheid om aan eenieder die ressorteert onder hun rechtsmacht een ruimere bescherming te bieden dan deze vereist door het Verdrag.

Verweerder wijst in de nota met opmerkingen op de gebruikte concepten in zowel artikel 9ter van de Vreemdelingenwet als de rechtspraak van het EHRM en op de parlementaire voorbereidingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, om te stellen dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden met het EVRM en meer specifiek de rechtspraak van het EHRM betreffende de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen. Verweerder stelt ook dat, om van een mensonterende en vernederende behandeling te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, niet alleen doorslaggevend is dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, maar dat daarbij ook reeds actueel sprake dient te zijn van een kritieke levenstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is. Verweerder gaat daarbij zeer uitgebreid in op de rechtspraak van het EHRM, zoals het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk van 27 mei 2008 en Yoh Ekale Mwanje van 20 december 2011. Dit alles laat de Raad evenwel niet toe om te oordelen dat de hoge drempel bepaald door de rechtspraak van voormeld Hof – meer bepaald de aandoening houdt een risico voor het leven in gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – de toepassing van het gehele artikel 9ter van de Vreemdelingenwet inperkt of bepalend is voor de gehele toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet valt niet samen met die situaties waarin volgens het EHRM een uitwijzing strijdig is met artikel 3 van het EVRM.

In casu heeft de gemachtigde in de bestreden beslissing de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard, omdat het door verzoeker aangehaalde medisch probleem niet kan worden beschouwd als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van dit artikel.

Deze bestreden beslissing is, luidens de bewoordingen ervan, volledig opgehangen aan het advies van de arts-adviseur van 10 september 2012.

Het advies van de arts-adviseur van 10 september 2012 waarnaar verwezen wordt luidt als volgt:

“Ik kom terug op uw vraag voor evaluatie van het medisch dossier voorgelegd door genoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 23.01.2012. Verwijzend naar het medisch attest d.d. 16/01/2012 van dr. P.T., huisarts, blijkt dat betrokkene lijdt aan verwardheid, mogelijk dementie, zwakke en moeilijke gang. Behandeling met Cholemed (simvastatine = hypolipemiërende medicatie) en Asafflow (acetylsalicylzuur = cardioprotectie). Mantelzorg door familie is nodig. Verwijzend naar het medische attest d.d. 27/12/2011 van dr. B. D., medische beeldvorming, blijkt dat op CT- scan van de hersenen van betrokkene een matige corticosubcorticale atrofie gezien werd. Uit een studie van dit dossier blijkt dat deze 76-jarige man uit Pakistan lijdt aan verwardheid, en zwakke en moeilijke gang, met mogelijk dementie. Alhoewel er melding wordt gemaakt van een advies van de neuroloog op 17/01/2012 vinden we medische attesten van de neuroloog. Het gaat hier om aandoeningen inherent aan de leeftijd van betrokkene, die geen strikt medische behandeling vereisen. Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het

Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.)

De in deze medische attesten beschreven aandoeningen kunnen niet beschouwd worden als direct levensbedreigende aandoeningen, daar er geen sprake is van kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

Een motivering door verwijzing naar het uitgebrachte advies is in beginsel toegestaan. Deze werkwijze dient evenwel aan bepaalde voorwaarden te voldoen. Vooreerst moet de inhoud van de stukken waarnaar wordt verwezen aan de betrokkene ter kennis zijn gebracht. Bovendien moet het desbetreffende stuk zelf afdoende gemotiveerd zijn en moet het in de uiteindelijke beslissing worden bijgevalen door de verwerende partij (RvS 13 maart 2014, nr. 226.734, NV BAECK en JANSEN).

De Raad kan uit dit medisch advies niet duidelijk afleiden op welke grond de arts-adviseur tot de vaststelling is gekomen dat het *in casu* niet gaat om een ziekte die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Enerzijds wordt immers, zoals verweerder aanstipt in de nota, summier gesteld dat verzoekers aandoeningen geen strikt medische behandeling vereisen. Anderzijds concludeert de arts dat het medisch dossier niet toelaat het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, dat een aandoening vereist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, en stelt hij dat verzoekers aandoeningen niet kunnen worden beschouwd als direct levensbedreigende aandoeningen, daar er geen sprake is van een dergelijke kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte.

Nu dit medisch advies onduidelijk is, is het aangewezen na te gaan hoe de gemachtigde in de uiteindelijke beslissing dit advies heeft gelezen. Hieruit blijkt duidelijk dat de gemachtigde dit medisch advies heeft geïnterpreteerd in de zin dat de arts-adviseur niet het bestaan van een actuele graad van ernst heeft vastgesteld zoals vereist door artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EHRM, en dat de arts-adviseur heeft geconcludeerd dat er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer ver gevorderd stadium van de ziekte. Hieruit heeft de gemachtigde afgeleid dat uit verzoekers medisch dossier niet blijkt dat hij lijdt aan een ziekte die een risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit, of aan een ziekte die een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, zodat een terugkeer naar dit land van herkomst geen inbreuk zou uitmaken op Richtlijn 2004/83/EG of op artikel 3 van het EVRM. Zoals *supra* echter gesteld kan niet automatisch uit de stelling dat verzoeker niet lijdt aan een ziekte die een directe bedreiging voor zijn leven, nu er geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of een zeer vergevorderd stadium van de ziekte, worden afgeleid dat er “derhalve niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf” en heeft de Raad van State duidelijk geoordeeld dat artikel 9ter van de Vreemdelingenwet een nationale bepaling is die geen verband heeft met de subsidiaire bescherming zoals vervat in Richtlijn 2004/83/EG (HvJ 18 december 2014, M'Bodj, C542/13), noch een bepaling is waarvan de draagwijdte kan gelijkgeschakeld worden met de draagwijdte van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt met verzoeker vast dat uit deze motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat aan artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zijn volledige draagwijdte werd toegekend zoals *supra* uiteengezet, door met name te onderzoeken of enerzijds verzoekers aandoeningen een risico inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit, of anderzijds een risico inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, waarbij deze laatste hypothese een ruimere bescherming biedt dan artikel 3 van het EVRM. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt niet dat de gemachtigde daarin het medisch advies uitgebracht door de arts-adviseur op 10 september 2012 in zijn geheel bijvalt, terwijl evenmin blijkt dat dit medisch advies zelf afdoende werd gemotiveerd in het licht van het volledige toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet wordt aangenomen. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. Gezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel niet tot een ruimere vernietiging kan leiden, dienen deze niet verder te worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2.

Het beroep tot nietigverklaring, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 september 2012, wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. LANSSENS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. LANSSENS

A. MAES